

ادامه از صفحه اول

پالس‌های مثبت دور پایانی

در سطح دیپلماسی سیاسی، شناخت رویکرد جریان‌های تأثیرگذار در داخل آمریکا، اسرائیل و کشورهای همسو با هدف تخریب روندهای شکل گرفته‌شده در مذاکرات، یا افزایش سقف انتظارات مذاکره‌کننده غربی مقابل ایران، مشهود است. مدیریت هدفمند این تاکتیک آنان از سوی دکتر ظریف و تیم مذاکره‌کننده در پرتو منافع متنوع و بعضاً متضاد، از جمله اقدامات در دستور کار مذاکره‌کنندگان با اتخاذ رویه بردباری و تاوأم با اقع‌سازی معقول و با تاکتیک‌های کشف راه‌حل‌های مقبول طرفین، در این مدت بوده است. در همین راستا، در آخرین‌گام‌ها در روز پنجشنبه ۹۴/۴/۱۱ پس از اتمام مذاکرات کارشناسی و با ورود به مرحله مذاکرات، معاونان وزرا در حال کاهش پرازنزه و اختلافات تعریف‌شده از سوی طرفین شامل چگونگی هم‌زمانی لغو تحریم‌ها با اعلام توافق، زمان عادی‌سازی پرونده اتمی پس از طی محدودیت‌ها، برگشت‌پذیری تحریم‌ها در صورت عدم اجرای تعهدات با حفظ شئونات اعضای دائم شورای امنیت، چگونگی بازرسی‌های مدیریت‌شده و مسائل مربوط به PMD هستند. با تدبیر دکتر ظریف، مباحث حول این بخش از مذاکرات، به حضور آمانو در تهران منجر شد و عملاً یکی از موانع مهم از این طریق از سر راه مذاکرات برداشته شد. روندنهایی مباحث سیاسی نشانگر این است که در سطح دیپلماسی سیاسی، همه مؤلفه‌ها، فرایند راه‌حل‌یابی صحیح و رویه‌جلو خود را طی می‌کنند.

در کنار روندهای سیاسی که غلظت اصلی همه مباحث را به خود اختصاص داده، مسائل فنی شامل مباحث و مصادیق تحقیق و توسعه و چگونگی بهره‌برداری از تأسیسات فردو و نحوه تبدیل تجهیزات آب سنگین اراک به مدل فناوری‌های نوین، کیفیت کاهش ذخایر اورانیوم غنی‌شده تا سقف ۳۰۰ کیلوگرم و تعیین فرایندهای تحقیق و توسعه با انواع ماشین‌های ساترنیفیوژ از IR 8 T IR ۱ ازجمله مسائل فنی بوده که با استفاده از ظرفیت‌های آقایان صالحی و مونیز در نتیجه‌گیری هر مبحث در حال پیشرفت است.در زمینه حقوقی که عمدتاً باید سازوکارهای آن در پرتو مباحث سیاسی و فنی تعیین شود، موضوع چگونگی فرایند صدور قطع‌نامه رفع تحریم‌ها در شورای امنیت و همچنین مباحث آیین صلاحیت‌های دادرسی‌ها و چگونگی اطلاق صلاحیت‌ها با محاکم بین‌المللی و ملی کشورها و نحوه مشارکت هریک از کشورها در رفع دعاوی اختلافات حقوقی و مالی از جمله مباحثی است که باید مشاوران حقوقی جمهوری اسلامی و دیگر کشورها آن را مورداهمعان نظر قرار دهند و همه اجزای ۸ صفحه متن محتوایی و ضمانت‌را توشیح گروه مشاوران حقوقی خود، موردپایش قرار دهند.

اما در سطح چهارم یعنی دیپلماسی عمومی و رسانه‌ای مسائل متنوعی با توجه به نقش بازیگران غیردولتی، شبکه‌های مجازی، رسانه‌های شنیداری و نوشتاری پرمخاطب و تیگ‌تنک‌ها و نمایندگن پارلمان کشورها و سیاستمداران قدیم و یازنشسته و مدیران و سردبیران رسانه‌ها وجود دارد که نقش تعیین‌کننده‌ای در جهت‌دهی روند مذاکرات و ارزیابی نحوه پیشرفت یا مقصرنمایی (blame game) اطراف برعهده دارد. در شرایطی که مسیر مذاکرات با منحنی خاستگاه‌های طرفین رویه‌رو نشده باشد و به سمت تعادل و توازن موردنظر طرفین نرفته باشد، از این تاکتیک روانی و تصویرسازی استفاده می‌شود و با تولید تعبایر و معانی حق‌به‌جانب، طرف آمریکایی و غربی درصدد تحت‌فشارگذاشتن فضای سیاسی مذاکرات به نفع خویش خواهد بود. هفته گذشته هفته تعیین‌کننده‌ای به‌لحاظ کمی و کیفی در میزان نتیجه‌گیری هر کدام از طرف‌ها با هدف جمع‌آوری دستاوردهای هرچه‌بیشتر و افزایش وزنه‌های نتایج به‌نفع گروه ۵+۱ تـوام با افزایش خاستگاه‌های حداکثری از سوی مخالفان اوباما یا لابی‌های آنان در کنگره آمریکا، اسرائیل و فرانسه بود. متعاقب بیانات مقام‌معلم‌هریری و ارائه خطوط تعیین‌کننده در برابر این‌گونه فروز طلبی‌ها، عملاً این اظهارات در زمینه دوره عادی‌سازی و تحقیق و توسعه و بازرسی‌ها، تأثیرات خود را گذاشت و موجب شد با شوک مناسب، زمینه‌های احیای روند منطقی و متوازن مذاکرات با انجام دیدارهای دوجانبه ظریف و کری و متعاقب آن عزیمت ظریف به تهران و رایزنی مجدد فراهم شود، هرچند به‌طور شکلی طرف آمریکایی در اظهارات روتین (اظهارات اوباما- اشتون کاتری) -که مبین یک ژست ظاهری بود - واکنشی تدافعی نشان داد اما پس از این مرحله عملاً مذاکرات وارد یک فضای متعادل و چاره‌جویانه‌ای برای نیل به توافق مطلوب از سوی همه طرف‌ها با نیت سازنده شد. پس از آن وزرای خارجه در ملاقات‌های دوجانبه خود به این نتیجه رسیدند که همچنان ظرفیت مذاکرات را در سطح معاونان ۵+۱ با ایران حفظ و نهایتاً فضا برای چانه‌زنی‌های دوجانبه و جمعی وزرا با استفاده از وزن دیگر اعضا و تشویق و ترغیب منافع اعضا به فضای تشریک مساعی در زمینه‌های مشترک و مورداجمع‌ا برای جلسه امروز و تیلور آن در برنامه اقدام مشترک فراهم شود. مجموعه برآورد کارشناسان مطلع و نزدیک به مذاکرات و قرائن در سطوح مختلف مذاکرات، مبین اراده همه اعضا برای گذار از آخرین پیچ‌های تفاهم و گردنه نهایی توافق درصورت عدم بروز رخداد غیرمترقبه در مقطع مذاکرات در روزهای یکشنبه تا سه‌شنبه است.

مسعود کاظمی؛ بارها شنیده شده است که برخی افراد، فرهنگ سیاسی ایران را آلوده به برخی کجروی‌ها می‌دانند. برخوردهای تند همراه با بی‌احترامی و همچنین ایرادگیری نسبت به جناح‌های دیگر ازجمله این رفتارهای سیاسی روزمره جامعه ما شده است. در همین راستا و به‌ویژه در معرفی کابینه دولت تدبیر و امید برخی ایرادگیری‌ها انجام می‌شد که به این بحث مجدداً دامن زد. در همین راستا با دکتر ناصر ایمانی، فعال سیاسی اصولگرا و عضو سابق شورای سردبیری روزنامه رسالت گفت‌وگو کردیم. او مشکلات فرهنگ سیاسی ایران را کم نمی‌داند. مهم‌ترین مشکلاتی که این فعال سیاسی اصولگرا بر آنها انکشت می‌گذارد، نبود روحیه مسئولیت‌پذیری و ایرادگیری نسبت به جناح‌های مختلف است و راهکار حل این مشکلات را تغییر نظام ساختار پارلمانی می‌داند.

کا شما مشکلات عمده فرهنگ سیاسی ایران را چه می‌دانید؟

اگر بخواهیم وارد مشکلات فرهنگی سیاسی کشور شویم، نیازمند بحثی جامع و طولانی است. به‌ویژه این مسائل بعد از پیروزی انقلاب، شکل خاصی به‌خود گرفته است. اما یکی از مشکلات ما در این عرصه عدم مسئولیت‌پذیری است. این معضل صرفاً مربوط به فضای سیاسی کشور نیست. این موضوع در عرصه‌های مختلف کشور است.

کا ریشه‌های عدم مسئولیت‌پذیری در جامعه سیاسی ما چیست؟

مفهوم مسئولیت‌پذیری در کشور ما، شعاری است. ریشه‌های آن به تاریخ کشور باز می‌گردد. در کشور ایران قرن‌ها حکومتی استبدادی وجود داشت. شاهان هیچ مسئولیتی در مقابل مردم نداشتند به این دلیل که قدرت خود را از مردم نمی‌گرفتند. مسئولیت‌پذیری، ریشه در پاسخگویی دارد. اگر انسان مسئولیت خود را از کسی بگیرد، آنگاه خود را موظف می‌داند که در مقابل آنها پاسخگو باشد و مسئولیت اعمال و رفتار خود را بپذیرد. بر همین اساس در دوران شاهنشاهی، شاهان به هیچ عنوان خود را نماینده مردم نمی‌دانستند و به همین خاطر، دلیلی هم برای پاسخگویی وجود نداشت. به‌هرروی، این فرهنگ در جامعه‌ما ریشه دواند. در قرآن هم آمده است که همه باید پاسخ اعمال خود را بدهند، به‌جز خدا. چرا که خداوند افریننده همه‌چیز است و به غیر از خدا همه باید پاسخگوی اعمال و رفتار خود باشند. حال این مسئله را اگر در نظام‌های حکومتی در نظر بگیریم، قضیه به این شکل در خواهد آمد که هر نظامی که برآمده از اراده مردم باشد طبعاً در مقابل مردم مسئولیت می‌گیرد و به همین خاطر باید پاسخ مشکلات و کاستی‌ها را بدهد.

کا این مشکل صرفاً در فضای سیاسی است؟
متأسفانه این مشکل در کوچک‌ترین بخش‌های جامعه ما نیز رسوخ کرده است. به‌طور مثال در یک خانواده، پدر خانواده که مسئول اداره خانواده است، به‌هیچ‌وجه پاسخگوی کاستی‌ها نیست. درواقع این فرهنگ سلسله مراتبی و عدم پاسخگویی حتی وارد خانواده‌ها هم شده است. این فرهنگ غلط، در بند بند جامعه‌ما رسوخ کرده است. به هر روی برای حل این مشکل نیازمند زمان هستیم. به مرور باید این مسئله را حل کرد.

کا چرا بعد از انقلاب این روند متوقف نشد؟

بعد از انقلاب هم که نظام حکومتی، منبث از آرا و اراده مردم است (البته با تمام کم و کاستی که دارد) این فرهنگ کمتر تغییر کرد و در میان برخی دولتمردان ما باقی ماند. یکی از دلایل وجود این مسئله، همان فرهنگی است که پیش‌تر به آن اشاره کردم و در باور ما کامکان باقی مانده است که دولتمرد، حتی‌المقدور باید سعی کند از پاسخگویی فرار کند. دلیل دیگر این مسئله هم به نظرم، مسائل اقتصادی و در رأس آن نفت است.

کا نقش نفت در این میان چیست؟

در حکومت‌های نفتی، عمدتاً به این دلیل که دولت، درآمدهای خود را از مالیات مردم تأمین نمی‌کند، بنابراین کمتر نیاز به همراهی افکار عمومی را در خود می‌بیند. زیرا زمانی‌که پاسخگو نیستی، این مسئله اهمیت خود را از دست می‌دهد. این مسئله البته از رئیس یک اداره کوچک تا مقامات بالا را در بر می‌گیرد. به‌هرحال کسی هم آموزش ندیده است که نسبت به رفتار خود پاسخگو باشد. وقتی نگاه می‌کنیم، می‌بینیم نه‌تنها نهادهای دولتی بلکه نهادهای مختلف فرهنگی هم تاکنون دیده نشده که توضیحی در قبال اعمال خود بدهند. درواقع از یک عنذرخواهی هم خودداری می‌کنند چه رسد به اینکه در قبال رفتار خود بخواهند استعفا دهند. این مسئله متأسفانه هنوز هم در کشور ما جایگاهی ندارد. به‌هرحال همان‌طوری که گفتیم، در فرهنگ سیاسی ایران، پاسخگویی، جزء وظایف دولتمردان به حساب نمی‌آید. ملت ما قرن‌ها این مسئله را دیده است که حتی یک ژاندارم در مقابل رفتار خود هیچ پاسخی نمی‌داد و به‌نوعی پریش در جامعه‌ما از بین رفت. از طرف دیگر هم وجود نفت است. نفت با این شیوه که ما از آن استفاده می‌کنیم، بیشتر آسیب‌رسان بوده است.

کا پس شما هم بخشی از این مشکل را در بزرگ‌شدن دولت می‌دانید؟

دقیقاً. دولت تمرکز ایجاد می‌کند. همین مسئله هم باعث می‌شود که سیاستمداران نقش مردم را نادیده بگیرند. درواقع مسئولان به‌طور عام، خود را بی‌نیاز از مردم می‌دانند و این بزرگ‌ترین مشکلی است که نفت در مقوله سیاسی برای کشور ما ایجاد کرده است.

سیاست

ناصر ایمانی، فعال سیاسی اصولگرا، در گفت‌وگو با «شرق»:

عدم مسئولیت‌پذیری به «نان به نرخ روز خوری» می‌انجامد

کرده است؟

قبلاً به‌طور فردی دیدیم که برخی از خود انتقاد کردند. مانند آقای توکلی که چندین‌بار اعلام کرده که اشتباه کرده است. متأسفانه این موارد استثنا است. این مسئله تاکنون در میان رؤسای جمهور، وزرا، معاونان وزرا و... دیده نشده است.

کا ایرادگیری و مو را از ماست‌کشیدن در فرهنگ سیاسی ما چه نقشی را بازی می‌کند؟

ریشه مسئله مو را از ماست‌کشیدن، بیشتر به مرزبندی غیرمنطقی جناح‌های سیاسی ما باز می‌گردد. به این معنا برخی مرزهای عقیدتی محکم با احزابی که در همین کشور و براساس قانون به‌وجود آمده‌اند، می‌کشند و برای اثبات این مسئله مو را از ماست می‌کشند. این مسئله در مرزهای سیاسی هم وجود دارد و بعضاً حتی نمی‌توان تصور کرد که برخی جناح‌های سیاسی با یکدیگر همکاری کنند. این موارد متأسفانه در کشور ما فساد پاسخگو باشد و مسئولیت فسادهای شخصی و مالی.

کا عدم انتقاد از خود چه نقشی را در این میان بازی می‌کند؟

متأسفانه همین‌گونه هم شده است و می‌بینیم تاکنون هیچ حزب یا جناحی از خود انتقاد نکرده است. مردم ریزگارهای متعدد سیاسی را می‌بینند اما کسی توضیحی در این‌باره بدهد؛ برای مثال در هشت سال دولت سابق، تصمیمات متعددی گرفته شد و اصولگرایان از آن حمایت کردند. حال توضیح نمی‌دهند آن رفتار درست بود یا خیر. اصلاح‌طلبان درباره رفتار تند خود در دوران دولت اصلاحات و بست‌نشستن در مجلس چه نظری دارند؟ آیا آن رفتارهای تند را تأیید می‌کنند؟

کا خب در این‌باره چه باید بکنند؟ فکر می‌کنید هر فرد یا جناح سیاسی از گذشته خود دفاع کند یا آن نقد کند؟
درواقع همین است. اگر درست می‌دانند از آن دفاع کنند و اگر اشتباه است بگویند مثلاً طرفداران آقای هاشمی درباره شعار «دشمن هاشمی، دشمن پیغمبر است» سکوت کردند؟ اصولگرایان هم به همین شکل. در مورد مذاکرات هسته‌ای چرا اصلاح‌طلبان سکوت کردند؟ به نظرم جبهه پایداری که اعلام کرد دغدغه داریم، ورای درستی یا غلطی انتقاد آنها، راجع‌تر است؛ چراکه حداقل موضع خود را اعلام کردند. متأسفانه این مسئله در جناح‌های سیاسی نیست و افراد هم همین مسیر را می‌روند. درواقع افراد هم درباره مواضع خود حاضر به توضیح نیستند.

کا ادامه این روند به کجا می‌رسد؟

عدم‌مسئولیت‌پذیری به مرور افراد را تبدیل به نان به نرخ روز خور می‌کند. آرام آرام افراد می‌آموزند هر طرف که باد آمد، به همان سمت حرکت کنند. در این‌صورت افراد، عضو حزب بزرگ باد می‌شوند. فرد در برابر گذشته خود سکوت می‌کند بعد از راه می‌رسد و مواضی تند و به‌اصطلاح انقلابی می‌گیرد. برخی هم سکوت می‌کنند تا ببینند کدام طرف قوی‌تر است. اینجا دیگر مرزها هم مخدوش می‌شود. چون کسی که اعلام موضع نمی‌کند، خط فکری خود را هم مشخص نمی‌کند. همین امروز هم ما تعداد زیادی از مسئولان را می‌بینیم که با توجه به تعریف از جناح‌های سیاسی موجود، نمی‌توانی بفهمی آنها کدام خط سیاسی را پی می‌گیرند.

کا خب هزینه انتقاد از خود در جامعه سیاسی‌ما بالاست و می‌تواند منجر به سوءاستفاده رقبا شود.

به‌هرحال هرکس اگر از گذشته خود یا جریان سیاسی خود انتقاد کند، هزینه زیادی را می‌پردازد و همین مسئله باعث می‌شود بسیاری از افراد برای فرار از هزینه‌ها چنین نکنند. اگر کسی از خود یا جریان سیاسی خود انتقاد کند، جناح مقابل به‌اصطلاح این مسئله را برجسته می‌کند. به همین دلیل کسی هم تمایلی ندارد برای خود در‌دسر بخرد. در مورد مسائل دیگر هم قضیه به همین شکل است. درباره لوگدی هوای تهران کسی را نمی‌توان فافت که مسئولیت بپذیرد. برای پروژه تهران- شمال هم وضع به همین منوال است و کسی توضیح نمی‌دهد که این پروژه چرا تا این اندازه عقب افتاده است. هیچ‌کس نمی‌گوید چرا چنین شد. خب برای حل این مسئله چه‌کار باید کرد؟ به نظرم باید همه در یک حرکت دسته‌جمعی شروع به انتقاد از گذشته خود کنیم و سعی کنیم با مردم شفاف باشیم. این کار می‌تواند سرآغاز حرکت به سمت پاسخ‌گویی باشد. به‌نظرم در این زمینه احزاب سیاسی می‌توانند پیش‌قدم شوند.

کا تاکنون کسی در ساختار سیاسی ما از خود انتقاد

دولت تشکیل دهد. گاهی اوقات احزابی با هم ائتلاف می‌کند که از نظر ایدئولوژیک با یکدیگر ائتلاف می‌کنند. مثلاً حزب لیبرال‌دموکرات با حزب سوسیالیست ائتلاف می‌کند. اما در کشور ما تصور ائتلاف پایداری با کارگزاران باورکردنی نیست؛ این احزاب در یک خیابان با هم نمی‌روند. اگر احزاب ما مجبور شوند در این شرایط با یکدیگر ائتلاف کنند، دیگر چنین رفتاری را نمی‌بینیم؛ چراکه فکر می‌کنند بعداً ممکن است نیاز باشد با یکدیگر ائتلاف کنند.

کا شما فکر می‌کنید بین احزاب سوسیالیست و لیبرال، هم‌گرایی بیشتر است یا احزاب اصولگرا و اصلاح‌طلب؟

به‌طبع بین جناح‌های اصولگرا و اصلاح‌طلب اشتراکات بیشتری است تا بین احزاب چپ و راست. حداقل از نظر ایدئولوژیک آنها هیچ نزدیکی با یکدیگر ندارند. مشکل ما این است که کار به جایی رسیده است که در یک گرایش طیف‌های مختلف هم با یکدیگر کنار نمی‌آیند.

کا در پایان چه راهکاری برای خروج از این مشکلات پیشنهاد می‌کنید؟

من فکر می‌کنم باید تغییرات اساسی در شیوه اداره کشور به‌وجود آوریم. ما تاکنون در مسیری کام برداشتیم که مرتب به سنگلاخ رفته است، باید مسیر خود را در یک جاده آسفالت ترسیم کنیم. به نظرم بخشی از مشکلات ما با اصلاح ساختارها و قانون اساسی حل می‌شود. تغییرات هم باید معطوف به تغییرات در مجلس باشد. ما چاره‌ای جز دو کار نداریم؛ اول نقش احزاب را در مجلس به رسمیت بشناسیم، و دوم اینکه نیاز به مجلس دیگری داریم. مجلسی از نخبگان کشور. در ابتدای انقلاب برخی اتفاقات افتاد که البته محصول شرایط بود، اما وقتی وارد کار شدیم، دیدیم نیاز به اصلاح امور داریم. وقتی نظام پارلمانی می‌خواهیم، باید نقش احزاب و گروه‌ها را هم در آن به رسمیت بشناسیم. شهید مدرس هم در زمان رضاشاه روی نقش احزاب قدرتمند و تأثیرگذار صحه می‌گذاشت و اگر چنین اتفاقی بیفتد احزاب قدرتمندی خواهیم داشت. درواقع بسیاری از مشکلات فرهنگ سیاسی در گرو حل این مسئله است. شاید در اینجا پرسیده شود چه اجزای اجازه فعالیت خواهند داشت. به‌نظرم به هر حال وقتی به در این مسیر گام برداریم، آن‌گاه می‌توان به آینده امیدوارتر بود.

الو شرق ۰۲۶۰۸۸۶۴۰

sharghline@sharghdaily.ir
پایانک: ۰۴۶۹۹۰۳۰۰

● شگفت از رفتار نگهبانان بیمارستان! برخورد برخی نگهبانان بیمارستان پنجم آذر کرگان با همراهان بیمار و عبادت‌کنندگان خوب نیست. از رئیس بیمارستان تقاضا داریم نگهبانان را به رعایت ادب و نزاکت راهنمایی کند.

یک مخاطب از کرگان

● سفره کشوده: جمعه‌شب قبل از افطار از خیابان پیروزی به بلوار ابوذر شمالی رفتم. در یکی از خیابان‌های منشعب از این بلوار، چند سفره افطاری چیده بودند که هر رهگذری می‌توانست روزه‌اش را در کنار سفره افطاری باز کند. درود بر کسانی که با این‌گونه سفره‌ها به فکر نیازمندان واقعی‌اند.

یک مخاطب از تهران

● اجاره‌خانه‌های کمرشکن! دهک کارگر، از کمترین حقوق در جامعه برخوردار است. پس از آنان، آموزگاران و کارمندان، کمترین درآمد را دارند و هنگامی که پای درددلشان می‌نشین، دوسوم درآمد خود را دودستی تقدیم صاحبخانه می‌کنند. حال پرسش از مسئولان این است که این دهک‌ها در جامعه ما زندگی هم می‌کنند؟ رهن و اجاره برخی خانه‌ها به‌قدری بالاست که مستأجران در پرداخت آن با مشکلات فراوانی مواجه هستند. اقشار حقوق‌بگیر و کارگران مجبورند بخش قابل‌توجهی از درآمدشان را همراه به اجاره‌خانه که کمرشکن است اختصاص دهند، به‌طوری که باید از خرید بقیه مایحتاج ضروری‌شان صرف‌نظر کنند. برخی صاحبخانه‌ها هم بدون هیچ حساب و کتابی اجاره‌ها را افزایش می‌دهند و به فکر مستأجران کم‌درآمد نیستند. دولت باید برای رهایی مستأجران از این وضع اسفبار چاره‌ای ببیند.

علی از تهران

● نیاز به بل روگذر: چهارراه مصطفی خمینی به دلیل بافت قدیمی و خیابان‌های کم‌عرض، ظرفیت این همه خودرو را ندارد. این چهارراه برای روان‌سازی ترافیک، نیاز به ساخت بل روگذر دارد. از مسئولان سازمان ترافیک شهرداری تقاضا داریم برای رفع مشکل ترافیکی این محل با ساخت بل روگذر موافقت کنند و اقدامات لازم را برای هماهنگی‌های بیشتر با دیگر سازمان‌ها انجام دهند.

اشراقی

Life's Good

آفتاب‌ستان Summer Off

جشنواره محصولات خانگی ال‌جی

بدون قید و شرط

هنگام خرید هدیه‌ی خود را دریافت کنید.

از یکم تیرماه، به مدت محدود، برای مدل‌های منتخب

برای کسب اطلاعات بیشتر به وبسایت **goldiran.ir** مراجعه فرمایید.

www.goldiran.ir

۰۲۱-۸۴۳۳۳۳۳۳

پایه کوبی و جعبه ۲۴x۳۴x۴۸ (رور هفت (بدون تعریف)

Pink Service

ارائه خدمات توسط زوج تکنسین (تهران)